

תפארת רפאל

מיסודו של הראשון לציון מרן רבנו עובדיה יוסף צוק"ל

עלון תורה והלכה לכל בני המשפחה

יוצא לאור ע"י תלמוד תורה ומפעלי חסד
"תפארת רפאל" עטרת שרה"
ע"ש רבי רפאל זכיוני בן פינחס זצ"ל ע"ש מנ"ש שרה זכיוני בת דינה ע"ה
נוסדו בשנת תשכ"ז (1967) בתל אביב

פְּרָשַׁת: וְאָרָא

עֲלוֹן מִס': 1,886 | תשפ"ב

ליקט וערך: הרב רפאל זכיוני שליט"א
רב בק"ק "תפארת רפאל" תל-אביב
העלון נוסד בשנת תשמ"ה (1985)
בידי הרב שלמה זכיוני שליט"א

"הַשְּׁלֵךְ עַל ה' יְהָבֵךְ"

יהודי עלה לירושלים לרגל עסקיו. הוא נסע במכונית טרנזיט גדולה, ריקה. בטרמפיאדה ראה חיל. תרמיל על השכם, רובה על הכתף, חגור מלא ותיק צד, כורע תחת משאו. עצר לו. "לאן?" "לירושלים!" עלה החייל, ופיו מלא תודה. התמקם במושב האחורי, והמכונית המשיכה בדרך. כעבור כמה דקות הציץ הנהג בראי וראה את החייל יושב, כפוף כולו: הרובה מעיק לו בגבו, התרמיל על שכמו, ותיק הצד על ברכיו. אמר לו הנהג: "תרגיש בנוח, שים את הרובה בצד, תפרוק את התרמיל מהשכם, ואת התיק שים לצידך!" חייל החייל במבוכה, ואמר: "לא נורא, אמשיך לסחוב אותם. פשוט, איני רוצה להכביד על המכונית"... מצחיק, נכון? אבל גם מעורר מחשבות. באיזה שהוא מקום אנחנו מכירים את החייל הזה. במובן מסויים, גם אנו נוהגים כמוהו. במה דברים אמורים? אולי בתור הקדמה נתבונן בפסוק בפרשה.

משה ואהרן מופיעים לפני פרעה, ונדרשים להראות אות ומופת. אהרון משליך את מטהו, והמטה הופך לתנין. צוחק פרעה: "אתם באים להתחרות עימי בכשפים?" הוא קורא לחרטומים והם מפעילים את קסמיהם. כל קוסם משליך את מטהו, והריצפה שורצת לפתע תנינים. ואז קורא דבר מוזר: "ויבלע מטה אהרן את מטתם". כאן המקום לציין, שבכל הניסים שנעשו הייתה סמליות, ויש ללמוד מהם לקח. המטה הוא סימן לגדלות ושררה, ככתוב "מטה עז שבת למשול" (יחזקאל יט, יד). המטות של החרטומים סימלו את גדלות חכמת מצרים, שיא התרבות העתיקה. מטהו של אהרן היה מטה האלוקים, והוא בלע את כולם. לאמר: כל החכמות מצויות בחכמת התורה, ואין דבר שאינו כלול בה ורמוז בה.

אבל יש להתעכב על פרט נוסף בנס זה, שאין ספק שגם בו יש סמליות, ואף הוא מהווה עבורנו לימוד: בגמרא (שבת צז.) דייקו מלשון הכתוב: "ויבלע מטה אהרן את מטתם", ולא כתוב: "ויבלע תנין אהרן את תניניהם", מלמד שהתנין חזר ונעשה למטה, ואז בלע את מטות החרטומים, ובלשון הגמרא: "נס בתוך נס". והשאלה הנשאלת היא: מדוע עשה כן הקדוש ברוך הוא, נס בתוך נס? נראה, שרבינו אברהם אבן עזרא זצ"ל עונה על כך ברמז דק, כדרכו. ואלו דבריו: "זה פלא, שבלע מטה אהרן מטות החרטומים. ור' ישועה אמר, כי אחר ששב להיות עץ יבש, בלע מטותם. וזה פלא גדול". מה ביקש האבן עזרא לומר? הבה נתבונן בדבר: מטה הופך לתנין, ובלע מטות אחרים - זהו פלא, נס! אבל לומר שהתנין חזר להיות מטה, והמטה הזה בלע לפתע מטות - זהו כבר דבר תמוה, מדרש אגדה: "זה פלא גדול!" והפלא הקטן - מובן לנו? האם יש הבדל בין פלא קטן לבין פלא גדול?

אבל כך דרכם של בני אדם, לסווג את הניסים, ו"לקבוע" איזה נס "הגיוני" ואיזה נס הוא מופלא. והם לא מתבוננים, שהנס בעצם מהותו הוא נעלה מהבנה! זהו טבע האדם, ונתקלנו בו כבר בדור המדבר, דור דעה. הם ראו את עשרת המכות, וחוו את קריעת ים סוף, וראו מים בוקעים מן הסלע - "ויַדְבְּרוּ, בְּאַלְקִים. אָמְרוּ: הַיּוֹכֵל אֵל לַעֲרֵךְ שְׁלֶחַן, בַּמִּדְבָּר. הֵן הִכָּה-צוּר, וַיַּזְבְּנוּ מִיָּם... הִגַּם לָחֶם, יוֹכֵל תַּת?..." (תהילים עח)

הבה נתבונן ונבחן את עצמנו, האין אנו כמותם? אנו מאמינים שהקדוש ברוך הוא זן את העולם כולו בטובו, ומודים לו על ניסיו שבכל יום עימנו. יודעים שבידיו החיים והבריאות, האושר והעושר. ובכל זאת ישנם השואלים: "הגם לחם יוכל תת?" ומנסים "לעזור" לו בפרנסה, ולא תמיד בדרכים מומלצות... האם אין הם כאותו חייל, היושב במכונית עם צידודו, אבל אינו רוצה "להכביד" על המכונית, ונושא את צרותיו על שכמו? מתי נבין שאין נס גדול ונס קטן, וכל חיינו הם "נס בתוך נס". ומי שסומך על הקדוש ברוך הוא בתשעים אחוז, יכול לסמוך עליו בכל מאת האחוזים!

לא לשמור על קדושת הלליון

בַּפְּרָשָׁת וַאֲרָא יֵשׁ שֶׁבַע מְכוּת, והן מרומזות בשתי האותיות הראשונות של **וֵאֲרָא**, ו-א גימטריה **שבע**. ובפרשת **בא** יש **שלוש** מכות ומרומזות באותיות **בא** גימטריה **שלוש**.

וַיְהִי לְתַנִּין (ז, י) - אדם נעלה עלול להתקלקל בחברת אנשים רעים, אדם רשע עשוי להיהפך לצדיק בסביבת צדיקים. המטה ששם המפורש חקוק עליי, כשהושלך לפני פרעה הפך לתנין, וכאשר שב משה והחזיק במטה שב להיות מטה האלוקים.

וַיַּעַל אֶת הַצְּפַרְדְּעִים עַל אֶרֶץ מִצְרַיִם (ח, ג) - מלחמה הייתה בין כוש ומצרים על הגבולות, והצפרדעים הכריעו עד היכן מגיע הגבול האמיתי של מצרים, אך החרטומים רצו להרחיב את גבול מצרים, ולכן כתוב **"עַל אֶרֶץ מִצְרַיִם"** - בלבד ולא יותר.

הַנְּיִי מְשַׁלְּחָה בָךְ... אֶת הָעָרֶב (ח, יז) - רש"י מפרש: **"כָּל מִינֵי חַיִּוֹת"**. רבי שמשון משאנץ מפרש בכלאים (ח, ה), כי יש חיה ושמה **"ידעני"** הקשורה במין חבל על הארץ. אם כן קשה, איך אפשר להביא את ה"ידעני", והרי הוא קשור לארץ? אלא זה מה שמסיים הפסוק ואומר: **"וְגַם הָאֲדָמָה אֲשֶׁר הִם עֲלֶיהָ"**, "ידעני" זה הגיע למצרים יחד עם האדמה אליה הוא קשור.

וְהַחֲשָׁה וְהַכְּסִמָּת לֹא נָפוּ (ט, לב) - מדוע הותר הקב"ה את החיטה והכוסמת? כי אפשר לאיים רק על מי שעדיין מצוי ברשותו דבר מה ואינו רוצה לאבדו; מי שכבר אין לו כלום, אין לו מה להפסיד. לכן הותר הקב"ה לפרעה מעט יבול, כדי שתהיה לו סיבה לחשוש. (יד יוסף)

עַרְל שְׁפִתַיִים - יהודים תושבי כפרים באו אל **רבי פינחס מקוריץ** בטענה כי היהודי הממונה על ניהול אחוזותיו של הפריץ המקומי נוהג עמם בקשיחות. אמרו היהודים שאולי צריך לדבר ישירות עם הפריץ, ואולי הוא יצווה למנהל היהודי לנהוג יתר התחשבות בהם. אמר להם רבי פינחס: "זה מה שאמר משה לקב"ה: **'הֲוֵן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא שָׁמְעוּ אֵלַי וְאִיךָ יִשְׁמְעֵנִי פְרַעֲה, וְאֲנִי עַרְל שְׁפִתַיִם'** - איזה פרצוף יהיה לי אם פרעה הגוי ישמע לי, בעוד היהודים לא שמעו לי. הרי אהיה 'ערל שפתיים', ולא אוכל להמליץ טוב על בני ישראל!".

חודש שבט הוא חודש הצלחה, ורמזו מתהילים: **"וְאֵין בְּשִׁבְטִי כוֹשֵׁל"** - בשבט אין כישלון, חס וחלילה. **שבט - ראשי תיבות: שְׁמֵרֵם בְּרַכְּם טְהֵרֵם.** ועוד ראשי תיבות: **שְׁנַתְּבִשְׁר בְּשׁוֹרוֹת טוֹבוֹת.**

עַם הָאֲרֶץ אחד נתן לכריכה את ההגדה של פסח' ואת ה'סליחות' שנתפרקו ובלו. טעה הכורך ושרבב דפים אחדים מהסליחות לתוך ההגדה של פסח. כשהגיע האיש למנין המכות לביל הסדר קרא: "דם, צפרדע, כנים, ערוב, אשמונו, בגדנו, גזלנו וכו'". **שאל הבן:** "אבא, הרי בשנה שעברה לא היו כל כך הרבה מכות!" **ענה האב:** "שכחת, בני, שהשנה היא שנה מעוברת וגם המכות הוכפלו..."

מושגים ביהדות

טבת - שבט

בב"ט בטבת ה'תשס"ו (2006), נפטר זקן המקובלים **הרב יצחק כדורי** זצ"ל ראש ישיבת "נחלת יצחק" בירושלים. **בא' בשבט** ב'תפ"ה, התחיל **משה רבנו** לומר לעם ישראל את דבריו לפני מותו, מתחילת ספר דברים. **בא' בשבט** רמ"א, התחילה **האינקוויזיציה הספרדית** (בית דין של הכנסייה הקתולית לחקירתם של הכופרים בה שהקימו פרדיננד ואיזבלה בספרד) בפעולותיה נגד עם ישראל שבספרד ורבים עלו על המוקד על קידוש השם. **בב' בשבט** תשנ"א, פרצה **מלחמת המפרץ הראשונה**, בה התקיפו בעלות הברית את עיראק. זו שלחה אל ארצנו הקדושה 39 טילים, שלא גבו נפשות כמעט, בדרך נס שמימי מופלא. (ישראל נמנעה מתגובה צבאית, לבקשת ארה"ב).

סיפור השבוע

כבוד בית הכנסת

בפרשתנו מסופר על מכשפי פרעה וחרטומיו, ש'הספורנו' ז"ל כותב שעשו את מעשיהם באחיזת עיניים, או בלהטי כשפים. במדינת תימן נדדו להקות קוסמים ומכשפים, שהיו מאחזים את עיני ההמון בלהטיהם, והצופים גמלו להם בכסף או בדברי מאכל. **יום אחד, בערב שבת קודש הגיעו שני קוסמים לכפר אצ'ויחה**, ובשעת בין הערביים חמדו את הרחבה שלפני בית הכנסת כוירת משחק. אחד עלה על כתפי חברו, לצלצל בפעמון שבידו, והזמין את כולם לחזות בפלא. כיצד הוא מכה את חברו בגרון שבידו ובוקע את ראשו לשניים, והלה ישאר בחיים בלא שיאונה לו כל רע. התושבים נהרו ובאו, וביניהם יהודים רבים. היה הדבר למורת רוח לרב, הגאון רבי **אפרים יצחק** זצ"ל. שכן רבים ביטלו אמירת שיר השירים וקבלת שבת, ובאו לחזות במחזה. הוא ניגש אל הצמד וביקש ממנו להעתיק את מקום המשחקים, אך הם לא שמו לבקשתו שנאמרה בלב דואב והמשיכו בתעוליהם. **פנה הרב אל מוכתר הכפר**, שיאסור את הליצים להקהיל קהילות ברחבת בית הכנסת. אך הלה צחק ואמר: "וכי מה איכפת לכם, אם גוי פוצע את מוחו של חברי?!" התחנן הרב על קדושת השבת ושמירת כבוד המקום, אך הלה הקשה את לבו ושילחו ריקם. כיוון שכך, קם אחד המיוחדים שבתושבי המקום, הגאון הצדיק **רבי מרדכי שרעבי** זצ"ל, יצא מבית הכנסת אל מקום ההתקהלות, והביט ללא אומר ודברים בצמד הקוסמים. אחד מהם רכב על כתפי חברו, נטל גרון והיכהו על ראשו. לפתע פרצו צעקות מהרירות, ולהטוט לא הצליח, והגרזון אמנם חדר לראש. האיש התבוסס בדמו וחבירו לא הצליח לשלוף את הגרזון מראשו. אז נענה מוכתר הכפר ואמר: "אין ספק בכך, שידם של היהודים בדבר!" על אתר כתב מכתב התחייבות בו נאסרה ההתכנסות ברחבת בית הכנסת. הרצים יצאו דחופים בדבר המוכתר, באו לפני הרב, הגאון רבי אפרים יצחק זצ"ל, והעתירו בעדו להתיר את המכשף מאומללותו. ראה רבי מרדכי שרעבי את המכתב, ואמר: "מותרים לכם, מותרים לכם, מותרים לכם" - הגרזן "נפלט" מראש ההולל, והכל נשמו לרווחה. אז ידעו הכל מה רב כוחה של השבת, וכח יראי השם!

מפניי מֶרֶן הגר"ע יוסף זצוק"ל

הגאולה תבוא בשלבים

"לכן אמר לפני ישראל אני ה' והוצאתי אתכם מתחת סבלת מצרים והצילתי אתכם מעבדתם וְגַאֲלִיתִי אֶתְכֶם... (ו, ו) - בגמרא (כתובות סב:) מסופר שרבי חנניה בן חכינאי הלך ללמוד תורה במשך 12 שנים, וכל אותם שנים לא היה בביתו, ובתום אותם שנים שב אל ביתו, וכשראתה אותו אשתו בפתע פתאום, פרחה נשמתה מרוב שמחה והתרגשות, ומתה. עמד רבי חנניה בתפילה ואמר: רבונו של עולם, אשה זו שחיכתה כל כך הרבה זמן, זו שכרה?! נעשה נס ושבח לחיות. ומזה למדנו שאסור לאדם להפתיע אחרים בדברים שעלולים לגרום להם נזק מרוב שמחה והתרגשות. ועל פי זה יובן מאמר הפסוק (ישעיה נב): "מה נֵאוּוּ עַל הַהָרִים רִגְלֵי מְבַשֵּׁר, מְשֻׁמֵּעַ שְׁלוֹם, מְבַשֵּׁר טוֹב, מְשֻׁמֵּעַ יְשׁוּעָה, אִמְרָ לְצִיּוֹן מִלֶּךְ אֱלֹהֵיךָ". דהיינו ששלושה ימים קודם ביאת המשיח יבוא אליהו הנביא, יבשר תחילה את בשורת השלום, אחר כך יבשר לנו בשורות טובות, אחר כך ישמיע לנו שהגאולה קרובה, ורק אחר כך יבוא המשיח בכבודו ובעצמו, שאם לא כן, עלולים אנשים למות מרוב הפתעה שבא המשיח, ועל כן הקב"ה ידאג שבשורת הגאולה תבוא בשלבים, והוא לטובה.

מדוע אין התפילה מתקבלת!?! "ולא שמעו אל משה" (ו, ט) - מִסִּיר אֲזוֹנוֹ מִשְׁמַעַ תּוֹרָה גַם תִּפְלְתוּ תוֹעֵבָה' (משלי כ'). דבר זה הוא מידה כנגד מידה, כיון שהוא לא רוצה לשמוע דבר שכבר שמעו, לכן תפילתו תועבה. כי תפילת שמונה עשרה כבר שמעה הקב"ה ממנו, ולא יוסיף לשומעה. ובוזה יובן מה שאמר **"גם תפילתו תועבה"**, כלומר לא די תפילת שמונה עשרה הקבועה שאינה מתקבלת, שכבר נשמעה פעמים רבות, אלא **"גם תפילתו"** הפרטית שמחדש דבר בתפילתו, אינה מתקבלת. (מאור ישראל)

יוסף חֲכֵמָה

קל וחומר מצפרדעים

"וְיִשְׂרָאֵל הָיָא צִפְרָדְעִים וְעָלוּ וּבָאוּ בְּבֵיתָךְ... וּבְמִשְׁאָרוֹתֶיךָ" (ז, כח) - בגמרא (פסחים נג:) מובא: מה ראו חנניה מישאל ועזריה שמסרו עצמן על קדושת השם לכבשן האש? נשאו קל וחומר בעצמן מצפרדעים, ומה צפרדעים שאין מצווין על קדושת השם, כתוב בהן **"וְעָלוּ וּבָאוּ בְּבֵיתָךְ... וּבְמִשְׁאָרוֹתֶיךָ"**, אנו שמצווין על קדושת השם, על אחת כמה וכמה... **שואל הגאון מווילנא:** אני לא מבין, איך אומרים שהצפרדעים לא היו מצוות, הרי בפסוק כתוב בפירוש ציווי לצפרדעים: **"וְעָלוּ וּבָאוּ בְּבֵיתָךְ..."**, ואיך אמרו שהצפרדעים לא מצוות היו?! **ומשיב הגאון:** באמת הציווי לצפרדעים היה לבוא לבית פרעה, אבל לא אמר לכל צפרדע ציווי פרטי להיכנס בתוך הבית. ומכיוון שכך, יכולה הייתה כל צפרדע לפטור את עצמה מלהיכנס לתנור ולקיים את הציווי במה שתיכנס לחדר משכבו של פרעה, או במיטתו. ומאותן צפרדעים שברחו להיכנס לתנורים, למדו חנניה מישאל ועזריה קל וחומר לעצמם - **למסור עצמם על קידוש ה'...**

"וַיִּצְעַק מֹשֶׁה אֶל ה' עַל דְּבַר הַצִּפְרָדְעִים אֲשֶׁר שָׁם לִפְרֹעֶה" - נשאלת השאלה: לשם מה היה צריך משה רבינו לצעוק אל ה' על דבר הצפרדעים ואילו בשאר המכות כתוב **"וַיַּעַתֵּר אֶל ה'"** ולא כתוב ויצעק?! **מבאר ה'שפתי חכמים' בדרך צחות:** פסק מרן השולחן ערוך (או"ח סימן ק"א ב) שהמתפלל צריך שישמיע לאוזניו, לכן הוצרך משה לצעוק על דבר הצפרדעים משום שהרעש שלהם היה חזק מאוד ובדיבור רגיל לא היו שומעות אזניו מה שמתפלל...

"זר ה' נשמת אדם" - פטירת הצדיקים זצוק"ל בחודש שבט - "צדיקים במיתתן נקראו חיים"

רבי ישראל אבוחצירא
ד' שבט ה'תשמ"ד (1984)
רבה של מחוז תפילאט, ומגדולי רבני עולי מרוקו. מודע כבעל מופתים ומוכר בכינוי "הבבא סאלי".

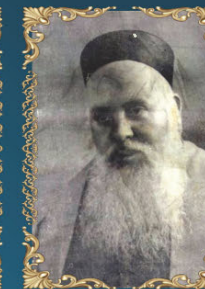
הרב חיים משה אלישור
ד' שבט ה'תרפ"ד (1924)
היה הראשון לציון וראש הרבנים לעדת הספרדים בירושלים, בנו של הראש לצ"צ הרב יעקב שאול אלישור.

הרב מנצור בן שמעון
ב' שבט ה'תשנ"ח (1998)
מקובל, מרבני ישיבת פורת יוסף. הונקע לו תואר יקיר ירושלים, ועל שמו ישיבת "אור אליצור" בב"ב.

הרב יוסף משאש
ב' שבט ה'תשל"ד (1974)
היה רבה של תלמסאן באלג'יר, כיהן כאב"ד מקנס במרוקו, ורבה הספרדי של חיפה. חיבר 48 ספרים.

הרב חיים משה אלישור
ד' שבט ה'תרפ"ד (1924)
היה מרבני שיראז שבארצות הברת של יהודי פרס בירושלים. הקים את ביהכ"נ וישיבת "שערי רחמים" בי-ם.

אימרת השבוע

"עצבות נועלת שערי שמיים, תפילה פותחת שערים נעולים, והשמחה בכוחה לשבר חומות" (הבעל שם טוב)

קריאת ההלל בראש חודש

- א. קוראים את ההלל בדילוג, בין ביחיד בין בצבור. וצריך לאומרו בשמחה ובנחת ובקול רנה ותודה, ולא במרוצה. ומנהג רע הוקבע בכמה מקומות שאומרים ההלל במרוצה כבלע את הקודש, הרצים יצאו דחופים, ועד מהרה ירוץ דברו, כל כי האי העדר טוב ממציאותו. אולם אין להאריך בניגונים, שהרי ראש חודש הוא יום שאין בו ביטול מלאכה לאנשים.
- ב. מנהג האשכנזים לברך על הלל בראש חודש "לקרוא את ההלל", אך הספרדים אין מברכים על ההלל בר"ח. ואין לספרדי לשנות ממנהגיני המיוסד על פי דעת הרמב"ם ומרן השלחן ערוך שקבלנו הוראותיו, ויעשו כולם אגודה אחת לנהוג כאן בארץ ישראל כפסקי מרן זיע"א. וגם יוצאי מרוקו צריכים לנהוג כאן בארץ ישראל כפי המנהג בארץ ישראל, שלא לברך על ההלל בראש חודש, וכמו שהעיד על המנהג מרן בש"ע.
- ג. ספרדי המתפלל בבית כנסת של אשכנזים בראש חודש, ועבר לפני התיבה כשליח צבור, אינו רשאי לברך על קריאת ההלל כמנהג אשכנז, ד'שב ואל תעשה עדיף', אלא יתן לאחד מהצבור שיברך על ההלל במקומו. וכן אם נוסע לחוץ לארץ למקום שנהגו לברך על ההלל, ועומד כשליח צבור, יתן לאחר לברך. **ואם שומע ברכה על ההלל מפי שליח צבור אשכנזי, לא יענה אמן**, מאחר שלדעת הרמב"ם זו ברכה לבטלה. וטוב שיענה אמן בהרהור הלב. וכן השומע ברכת על מצוות תפילין מאשכנזי, יהרהר אמן בלבנו.
- ד. בני עדות המזרח שנהגו בחוץ לארץ לברך על ההלל בראש חודש, ועלו לארץ ישראל, עליהם לשנות ממנהגם ולנהוג כאן, בארץ ישראל, כמנהג כל יתר עדות המזרח שלא לברך על ההלל בראש חודש, **כעדותו של מרן השלחן ערוך**. ואם טעה וברך על ההלל, יאמר מיד "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד", שיש אומרים שלדין הוי ברכה לבטלה.
- ה. **מצוות קריאת ההלל מעומד**, ולא יסמוך עצמו לכתל או לעמוד. ומכל מקום בדיעבד אם קרא את ההלל מיושב, אפילו בימים שגומרים בהם את ההלל, יצא. וכן זקן או חולה שאינם יכולים לעמוד בעת קריאת ההלל, מותר להם להשען על איזה דבר. ואם גם זה אי אפשר להם, יכולים לאומרו בישיבה או בשכיבה.
- ו. **נשים פטורות מקריאת ההלל**, ואם ברצונן לאומרו בראש חודש רשאיות, ואין בזה שום חשש. אבל אסור לנשים ספרדיות לברך על ההלל בראש חודש. וכן ביו"ט, מלבד ליל פסח שהנשים חייבות לברך ולקרוא את ההלל. וחובה קדושה על מנהלי הסמינרים לבנות, שלא לחנך את הבנות הספרדיות לברך על ההלל בראש חודש, שאסור לאשכנזי להורות לספרדי נגד דעת מרן, ולכן עליהם לחנך את הבנות הספרדיות אך ורק לפי דעת מרן השלחן ערוך. **ולדעת השלחן ערוך המברך על ההלל בראש חודש נושא שם שמים לבטלה, ואיסורא קעביד**.
- ז. הנוסח הנכון לומר ביעלה ויבא כמנהגינו: לחן ולחסד ולרחמים, לחיים טובים ולשלום". ומנהגינו לקרוא את ההלל בראשי חודשים בלא ברכה, וכן בחול המועד פסח. אבל בימי חג הסוכות, חג השבועות, יום טוב ראשון של פסח, ושמונת ימי החנוכה, מברכים בלשון "לגמור את ההלל. ואם טעה וברך לקרוא את ההלל כמנהג האשכנזים, יתקן מיד תוך כדי דיבור ויאמר לגמור את ההלל. ואם עבר זמן תוך כדי דיבור, יצא, ואין לחזור ולברך.

הזמנים לפי לוח "אור החיים" המבוסס על פסקי מרן הגר"ע יוסף זצ"ל

ירושלים	תל אביב	חיפה	באר שבע
4:31	4:27	4:27	4:31
5:23	5:19	5:19	5:23
5:55	5:50	5:49	5:54

עלון השבוע מוקדש לעילוי נשמת
יעקב בן משיח ודינה זביחי ז"ל
נפטר ב-א' שבט תשנ"ז (1997)
ולהצלחת אשתו רינה תחי', בנותיו,
ובניו רפאל ויניב זביחי הי"ו ומשפחתם

פְּרֶשֶׁת הַשְּׁבִיעִי

וַאֲרָא
(שבת מברכין)

הַפְּטָרָה

"כֹּה אָמַר"
יחזקאל כה'

תלמוד תורה לכנים

שיעורי תורה ויהדות לכנות

כולל ובית מדרש

כנסים תורניים

קירוב רחוקים

מכון הוצאת ספרים וחקר כתבי יד

דאגה לרווחת החיילים כצה"ל

עזרה לנוקמים

הדרכה רוחנית לעולים חדשים

מוקד עולמי לאמירת תהילים

שבועון תורני

לקבלת העלון בדואר - במייל או לתגובות: refael260@gmail.com

הנצחה לזכר יקירכם ותרומות - נא לשלוח לתלמוד תורה ומפעלי חסד "תפארת רפאל" המשרד: רח' קפלנסקי 1, קרית שלום, ת.ד. 12015 תל אביב, טל. 1-800-260-260

© כל הזכויות שמורות. ניתן לצלם ולהפיץ במתכונתו ובצורתו בלבד ללא שום שינוי.